

A MAGYAR PARLAGI BAROMFI NYOMÁBAN II.

2003 őszén folytatódott az MGE tenyésztőinek erdélyi tanulmányútja. A májusi szakmai út tapasztalatai és az akkor szerzett hasznos információk birtokában az a döntés született, hogy felkeressük azokat a településeket, ahol a helyi szervezeteknek tudomásuk volt a parlagi baromfi létezéséről.

Az útvonal, amit napról- napra egyeztetünk az erdélyi kollégákkal, szakmai és turisztikai szempontból is izgalmas volt, mert nem főútvonalak mentén kellett haladnunk, hanem ismeretlen útviszonyok rejtélyei szabták meg előrehaladásunkat. Mindezt kárpótolta a gyönyörű időjárás, ami végigkísért utunkon, és a látvány, ami már a Mezőségen, az Apahida és Szászrégen közötti szakaszon elének tárult.

Az ökológiai állattartás azon eredeti és ösztönös működési formáját láthattuk, ami nem csak a fajok és fajták gazdagságában rejlett, hanem a természeti adottságok olykor szinte félelmetes szépségében, kiterjedésében és ezek okos kihasználásában. Körösgégyényen ludak sétáltak a domboldalakon, a naplementét érzékelvén igyekezve szálláshelyükre. A pulykák a házak körül csipegették a gazdagon füves patakpartokat. Érdekes, hogy nem láttunk konkrétan megnevezhető, illetve beazonosítható fajtákat, csak azt tudjuk leírni, hogy ezek a szép állatok hogyan néztek ki (lásd a mellékelt fotókat) és szemmel láthatóan tökéletesen feltalálták magu-

kat az adott környezetben. Sugárzott az egészség minden egyedből. A fényesen csillogó tollazat, a könnyed mozgékony és a szelíd viselkedés mind olyan jelek, amelyek arra utalnak, hogy ezek az állatok jól érzik magukat. Apahidát elhagyva Kolozskörpádon pulykák, kacsák, tyúkok, gyöngytyúkok, ludak, méhek, népesítették be a környéket.

A további hosszú út folyamán helységekhez kötve sikerült felmérni az állományok nagyságát, változatosságát és lenyűgöző volt tapasztalni azt a szoros összefüggést, ami a földrajzi adottságok és az előbb felsorolt elemek között létezik. Erről a későbbiekben egy részletes anyagot kívánunk összeállítani, fajonként és fajtánként.

Éppen úgy, mint az előző tanulmányút végén, most is arra a következtetésre jutottunk, hogy Erdélyben a génmegőrzésre nagy szükség, és egyúttal jelenleg komoly lehetőség is van. Napjainkban ugyanis még megvannak azok a fajták, amelyek az ökológiai tartásra alkalmasak, és ezért felbecsülhetetlen értéket képviselnek. Itt ugyanis még nem kezdődött el az a folyamat, mint hazánkban az 1960-as években, a külföldi fajták és hibridek beáramlásával, ami az őshonos magyar fajtákat

génbanki szintre szorította. Sajnos azonban a változás nem állítható meg, és Erdélyben is rövid időn belül szembesülni fognak ezzel a helyzettel. Az egyetlen megoldásnak az időben való felmérés ígérkezik, továbbá olyan támogatási rendszer kialakítása, amely érdekeltté teszi az erdélyi magyar gazdákat e fontos feladatban a hazai és ottani egyesületek közös erőfeszítésével.

BARTA ILDIKÓ

FOTÓK: KISNÉ DO THI DONG XUAN,
SZALAY ISTVÁN

